

POUŤ ZA OBNOVU RODIN A NOVÁ KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ

Vždy třetí sobotu v měsíci
zve arcibiskup

**JAN
GRAUBNER**

**DO
OLOMOUCE**

DĚKANÁTY ARCIDIECÉZE
NA MODLITBY, ADORACI
A PONTIFIKÁLNÍ MŠI SVATOU

NA SOBOTU 17. KVĚTNA 2008 ZVE DĚKANÁT HRANICE A ŠTERNBERK

Zahájení v 16,30 hodin v katedrále
sv. Václava

RADOSTNÝ RŮŽENEC: vede děkanát Šternberk
ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI:
vede děkanát Hranice
SLUŽBY PŘI PONTIFIKÁLNÍ MŠI SVATÉ:
Ministranti VŠECH farností – vezmou si ministrantské
oblečení
Schola: Ústí, Hranice, Drahotuše, Všechnovice
Čtení: Soběchleby, Paršovice
Přímluvy: Drahotuše
Obětní průvod: Všechnovice

V 18 HODIN BUDE PONTIFIKÁLNÍ MŠE SVATÁ S OTCEM ARCIBISKUPEM A S KNĚŽÍMI DĚKANÁTU HRANICKÉHO A ŠTERNBERSKÉHO

Od 16,30 hodin zpovídají přítomní kněží, využijte této
příležitosti.
Z každé farnosti pojedou autobusy až ke katedrále.
**Odjezd z Uničova od supermarketu Albert
v 15.00 hod.**
Přihlaste se, prosím, co nejdříve: v kostele, v sakristii
nebo na faře.

Stánku Ducha Svatého

Ve Tvůj stánek bez úhony
Duch Svatý se z nebe snížil,
aby člověk zas se Bohem
v přátelství a lásce sblížil.

Svatostánku Boží Lásky,
Nevěsto z všech vyvolená,
jaká z miliónů panen
jediná jsi nalezena.

Sviť nám v mraky zemské
pouti svatostí
a něhou lásky.
Ať Duch Svatý sešle i nám
Osvícení lásky svazky.

(jiše)

Blahopřání

*V měsíci květnu oslaví své
životní jubileum 75 let paní
Břetislava Kropáčová a pan Jiří
Kotzot. Našim oslavencům
vyprošujeme Boží požehnání,
mnoho radosti, pokoje a pevně
zdraví. Srdečně přejí farníci.*

DEN MATEK

**oslavíme v neděli
11. května 2008
tímto programem:**

Májová pobožnost v kostele: 14,30 hod.
Program pro maminky na faře: 15,00 hod.

Koncert ke dni matek v koncertní síni:
16,00 hodin

Program: Dětský pěvecký sbor Rosička
Smíšený pěvecký sbor Uničov
Ženský pěvecký sbor
OÚ Bělá pod Pradědem

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Květen 2008

Ročník 4

Číslo 4

SLOVO ŽIVOTA NA KVĚTEN

„Kde je duch Pán , tam je svoboda“
(2 Kor 3,17)

Apoštol Pavel píše křesťanům města
Korintu, kteří jsou mu zvláště drazí.
V letech 50 až 52 n.l. mezi nimi prožil
téměř dva roky. Zaséval tam Boží slovo
a kladl základy křesťanského společen-
ství jako otec, který mu dal život.

Když se o několik let později vrátil,
aby je znovu navštívil, někteří
veřejně znevažovali jeho apoš-
tolskou autoritu. Bylo to příleži-
tostí k opětovnému potvrzení
velikosti jeho úřadu. Pavel ne-
hlásá evangelium z vlastní inicia-
tivy, ale proto, že je vedený
Bohem. Boží slovo pro něj není
již ničím zahaleno, protože Duch
Svatý mu je dal pochopit ve svě-
tle toho, co se skutečně v Kristu
Ježíši událo. Může proto Slovo
žít a hlásat v plné svobodě.
Skrze Slovo vstupuje do spole-
čenství s Pánem a proměňuje
se v Něho až do té míry, že je
vedený Duchem svobody
samotného Krista.

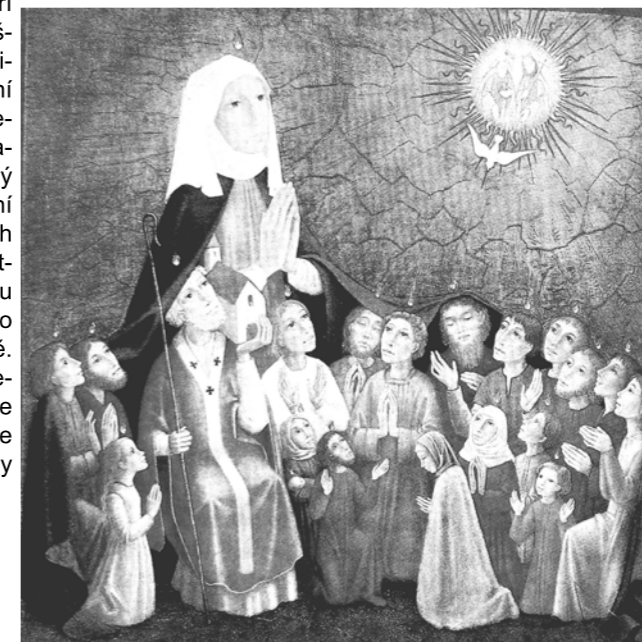
„Kde je duch Pán , tam je svo-
boda“ (2 Kor 3,17)

Ježíš Zmrtvýchvstalý, náš
Pán, v dějinách nadále skrze Ducha Sva-
tého působí, zvláště v křesťanském
společenství, stejně jako za časů Pavla.
Také i nám dává pochopit evangelium
v celé jeho novosti a vtiskuje ho do na-
šich srdcí tak, aby se stalo pro nás záko-
nem života.

Nejsme vedeni zákony, které by nám
byly ukládány zvenčí, nejsme otroky, kte-
ří by museli poslouchat příkazy, o jejichž
smyslu nejsme přesvědčeni a které ne-
sdílíme. Křesťan je veden zákonem
vnitřního života, který do něho při křtu
vlozil Duch Svatý. Je veden jeho hla-
sem, který opakuje Ježíšova slova
a umožňuje je v celé jejich kráse, plnosti
života a radosti pochopit, dává jim ak-
tuální význam, učí jak je žít a zároveň do-
dává sílu k jejich uskutečňování.

Je to sám Pán, který prostřednictvím
Ducha Svatého přichází v nás žít a půso-
bit a tím z nás činí živé evangelium.
Být vedení Pánem, jeho Duchem, je-
ho Slovem je skutečná svoboda! Sho-
duje se s nehlubší touhou našeho já po
seberealizaci.

„Kde je duch Pán , tam je svoboda“
(2 Kor 3,17)

chem, jako mezi příčinou a následkem.
Každý řez, každý ořez, každé ne naše-
mu sobectví je pramenem nového svět-
la, pokoje, radosti, lásky, vnitřní
svobody, seberealizace, otevřenou
branou Duchu Svatému.

Duch Svatý nám bude moci darovat
v období Letnic své dary s větší štěd-
rostí, bude nás moci vést tak, aby v nás
byly rozpoznány pravé Boží děti.

Budeme stále svobodnější od zla,
stále svobodnější k lásce.

„Kde je duch Pán , tam je svo-
boda“ (2 Kor 3,17)

Je to svoboda, kterou našel
jeden pracovník Organizace
spojených národů. Poslání, kte-
ré mu bylo svěřeno v jedné
Balkánské zemi, ho plně
uspokojovalo, i když bylo ne-
smírně náročné. Velké obtíže
mu však činilo dlouhotrvající
odloučení od rodiny. Také pro
něj bylo obtížné zanechat za
dveřmi pracovní starosti, do
kterých byl naplno ponořen,
a věnovat se zcela manželce
a dětem, když se vracel domů.

Navíc byl nečekaně pře-
ložen do jiného města, kam
bylo nemyslitelné rodinu při-
vést, protože tam i přes ne-
dávne podepsání mírové dohody
pokračovala nevráživost. Kladl si otáz-
ku, co je víc, kariéra nebo rodina? Se
svoji ženou, se kterou už delší dobu sdí-
lel hluboký křesťanský život, se o tom
dlouho radil. Společně prosili o světlo
Ducha Svatého pro Boží vůli s jejich ro-
dinou. Nakonec se rozhodl své oblíbené
práce zanechat. V takovéto profesi to
bývá skutečně ojedinělé rozhodnutí.
Sám o tom řekl: „Síla k tomuto roz-
hodnutí byla plodem vzájemné lásky
s mojí ženou, která si nikdy nestěžovala
na starosti, které jsem jí způsoboval.
Hledal jsem dobro mé rodiny, bez ohle-
du na ekonomickou jistotu a kariéru,
a našel jsem vnitřní svobodu.“

Aby Duch Svatý v nás mohl působit,
je zapotřebí mu ochotně naslouchat,
a je-li třeba, měnit náš způsob myšlení,
abychom mohli naplno přilnout k jeho hla-
su.

Je jednoduché nechat se ztotožnit tla-
kem zvyků a obecného mínění, které
mohou vést k chybným rozhodnutím.

Proto, abychom žili Slovo života toho-
to měsíce, je potřebné naučit se říkat roz-
hodné ne negativním skutečností,
které se vynoří v našem srdci pokaždé,
když jsme pokoušeni přitakat na způso-
by jednání, které nejsou v souladu
s evangeliem, a naučit se říkat roz-
hodné ano Bohu pokaždé, když cítíme,
že nás volá k životu vpravdě a lásce.

Objevíme spojení mezi křížem a Du-

Chiara Lubichová

TIP NA NEDĚLNÍ VÝLET XXX.část

Hrad Cimburk

Masivní zříceniny hradu Cimburku se tyčí na kopci nad Městečkem Trnávka, které je od Uničova vzdáleno přibližně 37 – 41 km, podle toho, jak dlouhou cestu si naplánujete. Chcete-li volit kratší trasu, pak podjedte v Mohelnici dálniční most a nechte se vést doprava, ve směru ukazatele na Líšnici. Přeš Zavadičku a Vacetín dojedete do Vranové Lhoty a odtud přes Hraničky a Pěčíkov až do Městečka Trnávka. Tady v obci odbočíte doleva (směrem na Chornici a Jevíčko) a zakrátko cestou do kopce uvidíte směrovku na hrad s dostatečně prostorným místem k zaparkování.

Po žluté značce jste na hradě za chvíli, je to necelý kilometr. Děti Hájkovy, Mazákovy a P. Janek tam chtěli ovšem být dřív než turisté zhýčkaní značenými cestami, a tak to vzali strmou zkratkou přímo vzhůru. Ale pokud před sebou tlačíte kočárek, dostanete se nahoru ze stejného místa i po neznačené delší a pohodlnější silničce. Všechny cesty vedou na Cimburk...

Hrad, který je pod názvem Cimburk poprvé zmiňován v listině z roku 1308, strážil křižovatku dvou obchodních cest. Za husitských válek byl oporou husitů na Moravě. Hrad přežil třicetiletou válku, aniž by byl dobyt Švédy, ale později už jen chátral. Na krátký čas se sice ještě

stal útočištěm panských úředníků z Moravské Třebové, kteří v něm r. 1715 našli úkryt před morovou nákazou, ale od roku 1773 nebyl již udržován a záhy vyhořel po zásahu bleskem. Stavební materiály potom využili obyvatelé z okolí.

Hrad je poměrně členitý, je vybaven několika místy k posezení a nepostrádá přístupnou, seshora zavalenou klenutou místnost, která pochopitelně vzbudí především dětskou pozornost.

Poté, co jste nasýtli dostatečně své oči pohledem a žaludek svačinkou,

můžete se ještě vydat do nedalekých Jaroměřic (10 km, přes Chornici a Biskupice), kde můžete shlédnout pečlivě opravovaný skvost stavitele Santiniho – poutní místo Kalvárii. Mše sv. zde bývají v sobotu v 16.00 hod. Vyčerpávající popis, včetně legendy o založení, naleznete na internetových stránkách:

<http://www.sweb.cz/jaromerice.kalvarie/>

(jihá)

VELKÁ OSMISMĚRKA PRO VELKÉ LUŠTITELÉ (pozn. CH = 1políčko)

P	E	K	J	Y	V	E	L	U	M	M	U	I	R	O	T	A	K	I	F	I	R	U	P	M
L	C	K	Ř	E	K	E	U	CH	A	R	I	S	T	I	E	L	O	P	Y	V	L	P	A	O
U	I	O	E	E	Ž	Č	B	I	Ř	M	O	V	Á	N	Í	L	T	A	N	Í	E	Á	Š	N
V	N	S	O	R	S	Í	I	M	A	G	D	A	L	É	N	A	E	P	A	N	S	T	K	S
I	L	T	L	K	Á	T	Š	V	E	V	A	D	I	X	Y	P	C	E	H	O	O	E	Á	T
Á	E	E	Ě	P	O	L	A	K	N	E	P	O	R	K	N	Ě	Z	Ž	R	L	T	K	L	R
L	D	L	T	Á	N	R	O	A	K	O	B	S	B	E	T	L	É	M	A	I	R	A	M	A
C	I	B	O	R	I	U	M	K	Ů	H	K	O	R	P	O	R	Á	L	V	K	Ř	Í	Ž	N
I	D	I	B	E	R	L	A	S	R	U	Ř	L	S	V	A	T	O	S	T	Á	N	E	K	C
N	A	R	I	L	B	A	R	I	O	M	T	I	D	U	CH	S	V	K	S	CH	O	L	A	E
G	K	E	B	S	Ů	V	A	M	A	E	I	D	Ž	I	V	O	T	L	Ů	S	E	D	E	S
U	M	T	L	E	H	I	D	Í	M	R	T	E	Z	P	Ě	V	N	Í	K	Ž	A	L	M	Ů
L	Š	T	E	J	O	C	O	N	E	Á	E	O	K	R	E	V	J	J	A	N	Ř	P	Á	N
U	E	N	R	B	L	E	S	T	N	L	L	Ž	A	L	P	E	K	T	O	R	Á	L	:)	A
M	A	E	V	M	É	Z	T	Ě	Ř	Á	N	O	I	C	K	E	L	P	Ů	S	T	Í	A	V
N	T	T	V	Ů	S	L	V	B	Á	S	I	A	K	I	R	E	L	K	A	:-)	L	M	K	E
O	E	S	K	A	L	I	CH	O	D	I	C	A	D	V	E	N	T	A	O	R	O	E	Ď	C
B	CH	R	P	A	T	E	N	A	N	M	E	V	Á	N	O	C	E	Á	L	M	T	C	O	Í
M	O	P	R	O	C	E	S	N	Í	K	Ř	Í	Ž	J	O	S	E	F	Ů	B	Ž	I	L	V
A	R	A	K	I	T	A	M	L	A	D	Y	P	A	L	L	I	U	M	V	M	A	E	M	S

ADVENT, AMBON, AMEN, ALBA, AVE, BERLA, BETLÉM, BIBLE, BIRET, BIŘMOVÁNÍ, BOK, BŮH, CIBORIUM, CINGULUM, DALMATIKA, DUCH SV., EUCHARISTIE, EVA, HUMERÁL, CHLÉB, JAN, JESLE, JEŽÍŠ, JOSEF, KADIDELNICE, KALICH, KLERIKA, KNĚZ, KOLÁREK, KOMŽE, KONVIČKY, KORPORÁL, KOSTEL, KREV, KROPENKA, KŘEST, KŘÍŽ, KŘTITELNICE, KŮR, LAVICE, LEKCIONÁŘ, LEST, LÍMEC, LOŽKA, MAGDALÉNA, MARIA, MITRA, MISÁL, MONSTRANCE, MŠE, OBĚTNÍ MISKA, OKO, OLTÁŘ, ORNÁT, OSEL, OTEC, PÁN, PALLA, PALLIUM, PAPEŽ, PAŠKÁL, PÁTEK, PATENA, PEKTORÁL, PLUVIÁL, PROCESNÍ KŘÍŽ, PRSTEN, PURIFIKATORIUM, PŮST, PYXIDA, RADOST, ROCHETA, ŘÁD, SEDES, SCHOLA, SMRT, SOLIDEO, SŮL, SVATOSTÁNEK, SVÍCE, SVITEK, ŠTOLA, TĚLO, VÁNOCE, VARHANY, VELUM, VÍNO, VŮL, VŮLE, ZPĚVNÍK ŽALMŮ, ZVONKY, ŽAL, ŽIVOT,

Tajenka: _____ !!!!!

(klhá)

A MALÉ VTIPY PRO VELKÝ ÚSMĚV...

Z historie minoritského kláštera při Povýšení sv. Kříže v Uničově

Františkáni, neboli Řád menších bratří (latinsky Ordo Fratrum Minorum, OFM) je žebravý mnišský řád založený sv. Františkem z Assisi v roce 1209. Má 3 větve: observanty, kapucíny a minority. K rozdělení řádu došlo kvůli různým názorům na míru přísnosti, s jakou by se měla pravidla odkázaná sv. Františkem dodržovat (chudoba, nepřijímání privilegií, upřednostnění poustevny oproti městům, vzdělávání bratrů). Minorité zvolili méně striktní řeholi a soustředili se především na kazatelskou a misijní činnost. Charakteristickým oblečením je

né údaje se však dosud nepodařilo podpořit důvěryhodnými fakty.

Avšak první písemná zmínka o klášteře pochází až z r. 1381.

Na stavbu kláštera byl vyčleněn minoritům pozemek na okraji města u hradeb. Jižní stěna konventu se dokonce stala součástí městského opevnění. Stavba probíhala po etapách a kromě města ji podporovali například rod pánů ze Sovince a Pňovic. Zvláštností klášterního kostela Povýšení sv. Kříže byl v gotické době letner (příčka oddělující řeholníky a laiky).

byla obnovena kaple Panny Marie Pomocné, konvent byl vystavěn do dnešní čtyřkřídlé podoby. Na výzdobě interiéru se podíleli významní moravští umělci své doby: kazatelnu vytvořil G.A.Heinz, sochy oltářů vyřezal Ondřej Schweigl. Dílem uničovského rodáka, malíře I. Oderlického, jsou fresky v sakristii a hlavní oltářní obraz Ukřižování Krista. Oderlický se podílel také na barevném řešení kazatelny.

V tomto období zažíval klášter svůj nový rozmach a na nedělní mše a slavnosti se do něj scházeli věřící z daleka. Brzy se však začal dostávat do hospodářských potíží, snižoval se počet řeholníků a sama řádová provincie již neměla zájem o jeho udržení. Klášter, který přežil josefínské reformy, byl r. 1815, v době, kdy minorité neměli nouzi o novice, na vlastní žádost provincie zrušen dekretem dvorské kanceláře. Do klášterních budov byla po r. 1815 přemístěna uničovská hlavní škola. Kostel byl opraven a sloužil jako školní kaple. Konventní budovy byly postupně propůjčeny dětskému domovu i české menšinové škole. Své místo zde našel na více jak 80 let také městský úřad a archiv. Za první a druhé světové války zde byl umístěn vojenský lazaret.

Na pozemku klášterní zahrady byla postavena budova dívčí měšťanské školy, která dnes tvoří s budovou konventu jeden komplex základní školy.

V letech 1911 – 1912 proběhla generální oprava kostela, který pak byl zpřístupněn veřejnosti. V 60. letech byl však kostel pro věřící definitivně uzavřen a v r. 1963 ho Městský národní výbor pronajal jako skladiště zeleniny. Roku 1974 přistoupilo město k adaptaci kostela na koncertní síň, která byla slavnostně otevřena r. 1983 a tomuto účelu slouží dodnes. (jihá)

hnědá kutna převázaná v pase bílým provazem, na kterém jsou tři uzly symbolizující tři pravidla: chudobu, čistotu a poslušnost. Řád má svoji sekulární (světskou) větev, což jsou tzv. terciáři františkánského řádu, kteří nesložili řádové sliby a naplňují odkaz sv. Františka životem mimo kláštery. Ženskou obdobou františkánského řádu, založenou sv. Klárou v r. 1215, jsou klarisky.

Za husitských válek se klášter nevyhnul značnému poškození. Samotný řád nebyl ve společenské přízni, ale přesto uničovští minorité ve svém kostele sloužili po celé 15. století katolické bohoslužby. V r. 1455 byl v klášteře také dokončen latinský přepis tzv. Uničovské Bible.

R. 1531 a 1595 podlehl klášter velkým městským požárům. Při druhém z nich se zřítla klenba kostelní lodi, konvent se stal neobyvatelným, a proto odešli bratři k minoritům do Olomouce. Znovuosazení kláštera proběhlo až r.1620. Kostel byl opraven a zkrácen. Celá svatyně zůstala omezena pouze na chór, poničená loď sloužila po dvě století jako hřbitov.

Za třicetileté války bratři přetrpěli švédskou okupaci města a aktivně se podíleli na katolické obnově farnosti. Od poloviny 17. století působili jako měšťtí kaplani.

Zlepšení pozic řádu provázal v 18. století také stavební rozmach. Barokní přestavba kláštera proběhla v letech 1700 – 1767. Kostel byl znovu rozšířen,

Biblické okénko

MÍSTOPIS SVATÉ ZEMĚ – Jeruzalém

Jeruzalém je svatým místem jak pro křesťany a židy, tak i pro muslimy.

Pokud se křesťan vydá do ulic Jeruzaléma, bude stejně překvapen a očarován jako muslim či žid. V ulicích města se totiž mísí vlivy všech tří náboženských kultur.

Staré město obklopuje mohutná zeď s osmi městskými branami. Uvnitř hradeb se nachází středověký kostel svatě Anny, hora Golgota s Kristovým hrobem, oblouk Ecce Homo, armenácká čtvrť s kostelem svatého Jakuba.

V muslimské části města se na Chrámové hoře tyčí zlatá Omarova mešita (Skalní chrám) a to v místech, kde stával první a druhý židovský chrám. Zeď nářků, zbytek chrámu, který v roce 70 n. letopočtem zničili Římané, je v současnosti nejznámějším poutním místem židů z celého světa.

zeď nářků

GOLGOTA

Chrám Božího hrobu - Staré kamenolomy z období 1. židovského chrámu užívané jako popraviště.

PEVNOST ANTONIA

vystavěná Hasmoneovci na strategickém místě vedle Chrámu. Za Ježíšova života sídlo římské posádky. Podle tradice místo Pilátova soudu nad Ježíšem, počátek tradiční křížové cesty „Via dolorosa“.

VEČEŘADLO

Místo poslední večeře Páně, místo seslání Ducha svatého, kolem r. 75 po Kr. první synagoga židokřesťanské obce.

CHRÁM

Obnoven Nehemiášem a opět Herodem Velikým, centrum židovského náboženství do porážky židovského povstání. Časťe místo Ježíšových kázání, místo uzdravení chromého žebráka apoštolem Petrem (Sk 3).

GETSEMANE (Olivová hora)

Místo Ježíšovy přípravy na zatčení a smrt (Mt 26,36).

Rybník BETHESDA

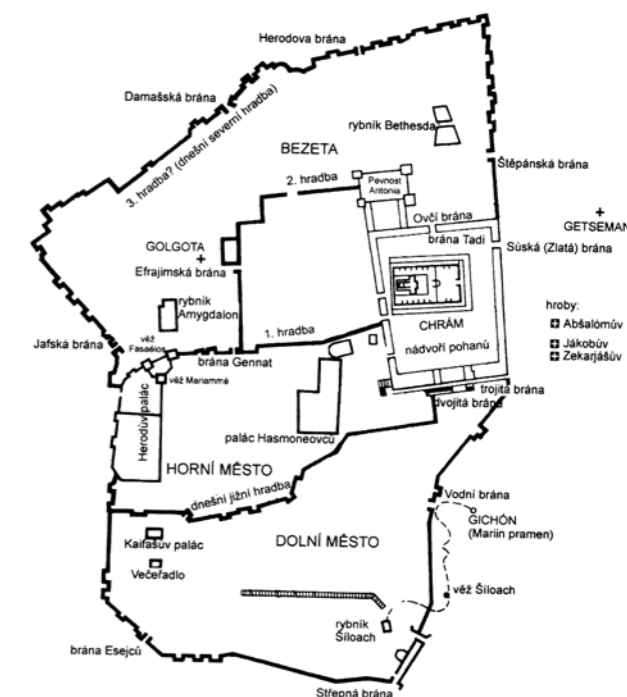
Místo uzdravení ochrnutého (Jan 5).

KAIFÁŠŮV DŮM

Místo Ježíšova výslechu před veleknězem Kaifášem (Lk 22; Jan 18).

(jj)

JERUZALÉM v době Ježíšově

Pout' manželů Šternberk

V sobotu 5.4., o (na tento den přeložené) slavnosti Zvěstování Páně, se již tradičně konala pout' manželů. Hlavním celebrantem a hostem byl P. Jan Linhart, spirituál Teologického konviktu v Olomouci. Ve své promluvě zdůraznil potřebnost trvalé manželské lásky, přirovnal potřebnost udržovat hořící manželskou lásku s hořícími kamínky, ve kterých oheň hoří jen tehdy, jestliže do nich přikládáme polínko. Liturgie slavnostní mše byla již tradičně citlivě doprovázena rytmickou skupinou mládeže, i když musím namítnout, že její mezizpěvy byly mnohdy velmi zdoluhavé a plynulost liturgie zpomalovaly.

Přinášení darů mělo opět netradiční podobu, přinášené dary, v podobě vitráží, měly alegorickou podobu veršů aktuálního žalmu: "V obětích darech si nelibuješ, zato jsi mi otevřel UŠI." „Ucho, namalované na skleněné vitráži, ať je, Pane, připomínkou toho, že chceme v našich manželstvích znovu začít jeden druhému naslouchat. Dej ale také,

(jako)

Ve světle

Na anesteziologickém a resuscitačním oddělení nás přivítalo ticho. Spolu s manželem jsme přistoupili k lůžku maminky. Ostatní pacienti, včetně naší maminky, leželi v umělém spánku, obklopeni přístroji, které za ně pracovaly, aby mohli žít.

Již druhý měsíc jsem na maminku mluvila a za jejími víčky se mnohdy třeptala nejedna slza. Paní doktorka nás ujišťovala, že maminka částečně vnímá a můj monolog s ní ji stimuluje a povzbuzuje.

U její postele jsem často vyprávěla o tom, co naše rodina dělá, jak se daří dětem a vnučce. Sem tam jsem vsunula popis o naší laskavé Panně Marii, která je hodnou matkou nás všech. Moje vyprávění se jen málo odrážela v tváři maminčině.

Dana Lukasová

Věřím však tomu, že jako se střídá den a noc, tak i tmu, která dočasně obklopuje, rozrazí světlo Pána Ježíše Krista. Plnou silou, až se s Ním setkáme tvář v tvář.

Je-li Boží vůle v tom, že Ho očekáváme a doufáme v Něj, pak v ničem nemůže být člověk zahanben, ať v životě či smrti.

Protože věřím v nesmrtelnost duše, ujišťovala jsem maminku o Boží blízkosti, která je spolu s Ježíšem, Marií a sv. Josefem její mocnou oporou. Modlíla jsem se za ni a za její závažné onemocnění, které ji postihlo. Plameny bolesti v životě nemůže nic lépe uhasit.

Tato životní zkouška má jistě svůj smysl. Sám Bůh řídí vesmír a náš svět. Jistě není důležité, aby byl člověk neustále šťastný a měl pevné zdraví. Jakmile se otevřou naše „duchovní oči“, hned uvidíme svůj cíl. Půjďme za Ježíšem a jeho svatost nás bude doprovázet.

abychom byli připraveni slyšet Tvůj hlas stejně jako pokorná služebnice Maria, která pohotově reagovala na výzvu archanděla Gabriela. „Spravedlnost jsem zvěstoval ve velkém shromáždění, svým RTŮM jsem nebránil, Ty to víš, Hospodine“. Dáváme Ti, Pane, naše ústa.

Chceme znovu začít svému partnerovi vyjadřovat svou lásku a úctu slovem. Prosíme Tě, otevři naše rty v tomto chrámu Zvěstování, abychom odhodlaně mluvili o Tvé věrnosti a pomoci, nenechali si pro sebe Tvou spravedlnost a nezatajili Tvou lásku. „Ústa mluví, čím SRDCE přetéká.“ „Dáváme Ti proto, Pane, naše srdce. Prosíme Tě, dotkni se ho, zaplň jeho hlubiny svými poklady, aby přetévalo láskou v našem manželském vztahu, ale také tou láskou k Tobě, jakou Tě milovala Maria. Nese-me Ti CHLÉB A VÍNO ...a nese-me Ti sami sebe.“ „He, přicházím, Pane, splnit Tvou vůli“. „Obět' ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo.“

„Ty jsi žil plně tato slova, protože Tvým pokrmem je konat Otcovu vůli. Buď pro nás vzorem, aby všechny naše plány byly v souladu s Boží vůlí.“

Sobotní program dále po obědě pokračoval duchovním programem, přednáškou a besedou pro manželské páry v jídelně lesnického učiliště. Manželská pout' byla zakončena závěrečným požehnáním a adorací ve farním kostele.

Budeme-li navzájem lámat chléb, navzájem se dělit, přijímat jeden druhého, navzájem si naslouchat, přicházet blíž k sobě, jeden před druhým se skloníme, podáme si navzájem ruku, navzájem se obejmeme - tak budeme dělat to, co dělal on.

(převzato z Malý katolický katechismus)

HUMANITÁRNÍ SBÍRKA

„*Nebo jsem hladov l, a dali jste mi najíst, žíznil jsem, a dali jste mi napít, byl jsem cizincem, a ujali jste se m , byl jsem nahý, a oblékli jste m , byl jsem nemocen, a navštívili jste m , byl jsem ve v zení, a p išli jste za mnou.*“ (Mt 25,35-36)

Humanitární aktivity a humanitární pomoc k činnosti charity náleží. Oblastní charita Uničov již od samého počátku svého vzniku organizuje humanitární sbírky. Mezi největšími akcemi nelze nezapomenout na sbírky a pomoc při povodních - ať již v roce 1997 nebo v roce 2002 a další, kdy se projevila opravdu velká vlna solidarity všech lidí. Za velmi významnou a dlouhodobou pomoc zejména při povodních v roce 1997, byla Charita Uničov oceněna medailí, když zachránila život obyvatelce Střeně.

Také z Tříkrálové sbírky je vždy určena částka pro humanitární pomoc u nás i v zahraničí. Jistě si všichni vzpomínáme na ničivou vlnu tsunami v období vánoc roku 2004, pomoc súdánskému Dárfúru, ale také přímo v naší oblasti např. na pomoc rodině postižené požárem nebo pomoc lidem po ničivém tornádu v Litovli a jiné.

V období od 9.4.2008 do 10.4.2008 proběhla humanitární sbírka, při které se nasbíralo více jak 5,5 t šatstva, textilií, obuvi aj., což je opět více jak v loňském roce. Vše bylo následně odvezeno do centrálního humanitárního skladu.

Ve spolupráci se sociálním odborem našeho města, využily možnosti vybrat si ošacení sociálně potřebné rodiny nejen z našeho města, ale i okolí.

Při těchto pravidelných humanitárních sbírkách pomáhá celá řada dobrých lidí, stejně tomu bylo i letos. A tak pomáhalo 22 farníků a dobrovolníků a při odvozu šatstva se aktivně zapojili studenti Střední průmyslové školy a Obchodní akademie v Uničově.

Touto cestou děkujeme vám všem, kteří jste pomáhali při letošní sbírce, nesmírně si vážíme vaší obětavé pomoci.

Přeji vše dobré a Boží ochranu.

Za Oblastní charitu Uničov

Bc. Marcela Dražanová
ředitelka OCH

Poslední (?) zvonění

Tento název v nás spíše vzbuzuje představu konce školního roku a hloučky „rozpuštěných“ středoškolských studentů, kteří od časného rána v nejrůznějších převlecích obtěžují kolemjdoucí občany hlučným zvoněním a chřestěním, a žadoní o finanční příspěvek na jejich večerní mejdan. Vloni, vzpomínám si, mne ráno během poklidné chůze do zaměstnání značně vylekal jakýsi kostlivec, strčil přede mne klobouk, „jestli bych jako něčím přispěl“. V kapse jsem však měl jen žvýkačku, kterou jsem mu do klobouku vhodil. Nevím však, jak se dotyčný tvářil pod maskou smrtky, ale ze žvýkačky si zřejmě mnoho nepovvrazil.

Ale vraťme se zpět. Jak jistě již víte i z ohlášek, na několika posledních schůzkách pastorační a ekonomické rady farnosti byl pojat nápad na opětovné obnovení zvonění našimi kostelními zvony. Připomínám příspěvek o zvonech v našem farním časopise; ve zvonici jsou zavěšeny celkem tři zvony, které byly ulity z oceli, jako náhrada za zvony zabavené na válečné účely 1. světové války.

Určitě možná i víte, že občasné zastávala zvonění parta mladých lidí v čele s panem Urbánkem. Většinou se chlapani hlásili před hlavními svátky a dobrovolně a ochotně na věži tahali za torza provazů. A že to je dřina, to si jistě dovedete představit. Za dlouholeté a ochotné zvonění jim patří velký dík!

A právě z důvodu pravidelného zvonění, ale i z důvodu zvonění např. při pohřbech na nejmenší ze zvonů, bylo rozhodnuto, že tyto naše zvony budou vybaveny motorovými pohony. Na konzultaci a na odbornou prohlídku byla pozvaná olomoucká firma Elektro-zvon, která naší farnosti předložila předběžnou nabídku. Také jsme oslovili o cenovou nabídku úklidovou firmu, která by před montáží zařízení provedla celkový úklid věže od trusu holubů, ale i od jiných „nepořádků“. Úklid a vyčištění věže však budeme muset odsunout nejdříve až na příští rok, z důvodu nedostatku finančních prostředků. Na zvonech je nutno zrekonstruovat pohyblivé části závěsů, vyměnit ložiska, u dvou zvonů vyměnit srdce, zvony vyčistit, nakonzervovat. Nejmenší, „umí-

ráček“, bude přemístěn o patro níže přímo do zvonice, aby byl lépe slyšet. Zvonění bude možno nastavit na automatické, podle časového programu, ale bude také možno ručně spustit zvonění kteréhokoliv zvonu nebo i celé soupravy. Celkové náklady se odhadují na částku 160 tis. Kč.

Kupodivu, obnově zvonění na zvony v našich kostelech v poslední době se docela daří. Byli jsme svědky nedávného zavěšení nových zvonů a jejich elektrifikaci v poutním kostele na sv. Kopečku, postupného doplňování nových zvonů v kostele sv. Michala v Olomouci, nedávno v Praze v Týnském chrámě, a jinde. V našem nejbližším okolí máme již možnost pravidelně slyšet hlas zvonů z věže kostela v Nové Hradečné, v Želechovicích, v Renotech, v Dlouhé Louče, v Pasece, v Litovli. Všude je zvonění zajištěno elektrickým pohonem. Nejsem sice příliš nadšencem elektrického pohonu zvonů, stává se někdy, že vzácné gotické a barokní zvony prasknou od úporného a necitlivého „vytloukání“ elektrickým pohonem, ale

vzhledem k naší situaci, kdy není ve věži příliš bezpečno a s přihlednutím k materiálu stávajících zvonů, je elektrifikace zvonů plně obhajitelná.

Hlas zvonů ke kostelu neodmyslitelně patří. Provází nás svým hlasem celý život, v událostech radostných, významných a slavnostních, ale i na té poslední cestě. Během cesty do kostela nás vyzývá ke společné modlitbě na mši. Ubylo těch, kteří ke cti a slávě Boží statečně šlapali schody do věže a ke cti a slávě Boží tahali urputně za provazy. Někde zvony umlkly nadobro, protože oddaní zvoníci odešli. Jinde však zvonářské spolky fungují dále a je to jedině dobře. Proto jsem vděčen, že o letošních Velikonocích společně s mým synem jsme mohli, ač nepohodlně a namáhavě, radostně Zmrtvýchvstání vlastními rukama zvěstovat všem. Během statečného tahání za provaz, kdy jsme sotva popadali dech, jsem si uvědomil, že to možná bylo poslední zvonění - poslední, kdy někdo vyšel schody naší věže a svými rukama tahal za provaz jak o život.

(jako)